

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/205/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315218951
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4315218951.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobkyne: A. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., K. Q. XXX/X, v konaní zastúpená: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a o zaplatenie sumy vo výške 445,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 7. mája 2018, č. k. 13C/390/2015-228, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku pod bodom II. potvrzuje.

V časti týkajúcej sa výrokov pod bodmi III. a V. napadnutý rozsudok zrušuje a vec vracia
súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Levice (súd prvej inštancie, alebo prvoinstančný súd podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo 7. mája 2018, č. k. 13C/390/2015-228 vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 16.01.2014, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014.

1.2. Vo výroku II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 123,93 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.10.2017 až do zaplatenia, t. j. od štvrtého dňa po doručení žaloby v tejto veci žalovanému, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

1.3. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (III. výrok).

1.4. O trovách konania rozhodol dvoma výrokmi: žalobkyňa má nárok v časti žaloby o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktorú je povinný žalovaný zaplatiť žalobkyni do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti samostatného uznesenia, ktoré vydá súdny úradník o výške trov konania (IV. výrok) a žalovaný má nárok v časti žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na náhradu trov konania v rozsahu 44,36 %, ktorú je povinná žalobkyňa zaplatiť žalovanému do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti samostatného uznesenia, ktoré vydá súdny úradník o výške trov konania (V. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov)

dlužníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014. V podanej žalobe poukázala na to, že zmluvu o revolvingovom úvere považuje za problematickú vzhľadom na úžerný úrok 70,01 % ročne, chýbajúci rozpis splátok, chýbajúcu konečnú splatnosť úveru, neprijateľný poplatok za odklad splátok. Spolu s typovou formulárovou úverovou zmluvou, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa, podpísala aj formulár dopredu pripravenej dohody o zrážkach zo mzdy. Na získanie úveru boli žalobkyni predložené listiny a bolo jej povedané, že ak chce, aby jej bol úver poskytnutý, musí tieto listiny podpísať. V súvislosti s dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov jej nebolo nič bližšie vysvetlené. Vyhodenie dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov je typický formulár, z ktorého nevyplýva možnosť zmeny jeho textu, tak po obsahovej, ako aj formulárovej stránke. Napriek tomu, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by žalobkyni uložilo povinnosť plniť, zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky zo mzdy a nemá možnosť ich žalobkyňa zastaviť. Žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy. Veriteľ výšku dlhu sám jednostranne diktuje, a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Uplatnenie tohto právneho úkonu je preto podľa § 39 Obč. zákonníka v rozpore so zákonom a je absolútne neplatný. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstve.

2.2. Súčasne požiadala o nariadenie predbežného opatrenia s obsahom, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlužníka zo dňa 16.01.2014 č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, až do právoplatného skončenia veci samej.

2.3. Okresný súd Levice vydal vo veci dňa 20.11.2015 pod č. k. 13C/390/2015-30 predbežné opatrenie, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 26.04.2016 č. k. 7Co/252/2016-61 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 16.01.2014 č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Zamestnávateľ žalobkyne - R. I. so sídlom XXX XX I. XXX, IČO: 00 307 599 je povinný zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobkyne podľa Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 16.01.2014 č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, pričom predmetné uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 30.05.2016.

3.1. Písomným podaním zo dňa 29.05.2017 sa žalobkyňa domáhala zmeny a rozšírenia žaloby, žiadajúc súd, aby uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 403,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 403,52 eura od štvrtého dňa po doručení žaloby až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Rozšírenie žaloby odôvodnila tým, že uzavrela so žalovaným dňa 16.01.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmluve žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, výška RPMN v predmetnej zmluve nezodpovedá (v neprospech klienta) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, poplatkov, počet a výšku splátok a celkové náklady spojené s úverom. Do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Skutočná výška RPMN je tak po dosadení správnych (skutočných) vstupných údajov vyššia ako jej výška uvedená v predmetnej zmluve viac ako o 25 %. Vzhľadom na uvedené sa zmluva a úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve o revolvingovom úvere nebola uvedená ďalej výška istiny, úrokov a poplatkov. Predmetná zmluva o úvere tiež neobsahovala dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úverov.

3.2. Dohoda o poskytnutí služby, ktorá bola spoločne uzavretá so zmluvou dňa 16.01.2014, tiež predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, ide teda o neplatný právny úkon. V zmluve je uvedená nesprávna priemerná RPMN. Žalobkyňa do dnešného dňa zaplatila na účet žalovaného sumu 1.687,77 eura, teda o 403,50 eura viac, ako jej bolo poskytnuté.

4.1. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 30.05.2017 pod č. k. 13C/390/2015-113 podľa § 142 ods. 1, 2 CSP pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 403,52 eura s úrokom z

omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 403,52 eura od 4. dňa po doručení tejto žaloby žalovanému až do jeho zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

4.2. Na pojednávaní dňa 05.10.2017 žalobkyňa opätovne zmenila, rozšírila žalobu tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni sumu vo výške 445,41 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 4. dňa po doručení žaloby žalovanému. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 05.10.2017 č. k. 13C/390/2015-128 podľa § 142 ods. 1, 2 CSP pripustil zmenu žaloby, že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni sumu vo výške 445,41 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 4. dňa po doručení žaloby v tejto veci žalovanému.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 25.10.2017 k nároku z titulu vydania bezdôvodného obohatenia vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere pod č. XXXXXXXXXXXX bola uzatvorená dňa 16.01.2014 a za predpokladu, že by bolo možné tvrdeniam žalobkyne prisúdiť nejakú relevanciu, bol by tak uplatnený nárok premlčaný z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty.

6.1. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti nároku žalobkyne, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014.

6.2. Uviedol, že dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. Pre takúto dohodu platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dohoda musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. Uvedené náležitosti predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala.

7.1. Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX uzavretá medzi stranami sporu dňa 16.01.2014 predstavuje formulárovú zmluvu, ktorá nebola individuálne dojednaná a svojim obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech žalobkyne - spotrebiteľa. Žalobkyňa uzatvárala dohodu o zrážkach zo mzdy ako dlžník v pozícii spotrebiteľa, lebo dohodu o zrážkach zo mzdy podpísala ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Pri uzatváraní dohody dlžník, spotrebiteľ, v danom prípade dlžník ako fyzická osoba, musí vedieť pohľadávku akého druhu zabezpečuje dohoda o zrážkach zo mzdy a v akej výške. Dohoda o zrážkach zo mzdy v článku I. síce uvádzala, že žalovaný - spoločnosť bude mať voči dlžníkovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že spoločnosť poskytne dlžníkovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v budúcnosti čiastku vo výške 1.500 eur. Súčasne sa v článku I. Dohody o zrážkach zo mzdy uvádza, že pohľadávky spoločnosti voči dlžníkovi sú zabezpečované touto dohodou a sú tvorené úverom vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom úveru, prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú alebo vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov. Poukázala na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala presné a konkrétne označenie pohľadávky. Odkazovala síce v tejto časti na to, že žalobkyňa je povinná ako dlžník zaplatiť žalovanému základný úver, ktorý vznikne tým, že žalovaný poskytne dlžníkovi revolvingový úver pod č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.500 eur, ale aj prípadne ďalšie revolvingové úvery, príslušenstvá týchto úverov, prípadne uplatnené zmluvné pokuty a náklady, ktoré spoločnosti preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú alebo vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov. V tejto časti je preto dohoda o zrážkach mzdy neurčitá, keďže žalobkyňa ako dlžník nevie zistiť, čo všetko má voči žalovanému ako dlžník zaplatiť.

7.2. V dohode o zrážkach zo mzdy neboli ani čo do výšky, ani čo do titulu špecifikované prípadné ďalšie poskytnuté revolvingy, rovnako ani zmluvné pokuty a ďalšie pohľadávky veriteľa. V dohode o zrážkach zo mzdy len opisujú možné ďalšie spôsoby vzniku pohľadávok, kde sa uvádza, že žalobkyňa ako dlžník je povinná uhradiť žalovanému aj prípadné ďalšie dlžníkovi poskytnuté revolvingy, v príslušenstve úveru, v prípadne uplatnených zmluvných pokutách a ďalších nákladov spoločnosti - veriteľa. Vymedzenie zabezpečovacej pohľadávky je preto neurčité a podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné. V dohode o zrážkach zo mzdy bolo neurčité aj zmluvné dojednanie týkajúce sa výšky splátok v rozsahu,

v akom má byť naplnená uhradzovacia funkcia zabezpečovacieho inštitútu zrážok zo mzdy. V článku II dohody o zrážkach zo mzdy sa uvádza, že strany dojednávajú v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka k zabezpečeniu pohľadávok spoločnosti uvedených v článku I tejto dohody, dohodu o zrážkach zo mzdy, prípadne z iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou (ďalej len „zrážky zo mzdy“), ktorú dlžník poberá od svojho zamestnávateľa. Na základe tejto dohody je zamestnávateľ dlžníka povinný vykonávať v prospech spoločnosti mesačné zrážky zo mzdy dlžníka, vždy v riadnom výplatnom termíne dlžníka a odvádzať ich na bankový účet č. XXXXXXXXXX/XXXX pod variabilným symbolom č. XXXXXXXXXX, vo výške 80,37 eura mesačne. Súčasne sa ale v článku II uvádza, že strany výslovne súhlasia s tým, že pokiaľ nebude v ktoromkoľvek mesiaci zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške (a to z akéhokoľvek dôvodu), ale vo výške nižšej, bude za účelom riadneho vyrovnania príslušných pohľadávok výška mesačných zrážok zo mzdy v najbližšom nasledujúcom mesiaci, či mesiacoch zvýšená nad dohodnutú výšku, a to na najvyššiu prípustnú výšku v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich rozsah zrážok zo mzdy pri výkone rozhodnutia, a to všetko do doby úhrady všetkých pohľadávok v omeškaní a dlžník s takýmto postupom výslovne súhlasí.

8.1. Žalobkyňa už v žalobe uviedla, že uzavrela so žalobcom formulárovú úverovú zmluvu, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa, a preto podpísala aj formulár dopredu pripravenej dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa dohodu o zrážkach zo mzdy nemala možnosť odmietnuť. Poukázala na to, že je tu dôvodná obava aj z toho, že žalovaný zotrúva v žiadosti o zrážkach zo mzdy u zamestnávateľa žalobkyne až do doby, pokiaľ nebude mať uhradenú svoju pohľadávku, ktorej výška je v rozpore s ustanoveniami zákonov na ochranu spotrebiteľa. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa žalovaný poučil o následkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný zaslal jej zamestnávateľovi dňa 11.06.2015 žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy.

8.2. Žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný je povinný sa zdržať použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Na základe dohody o zrážkach zo mzdy si žalovaný ako veriteľ uplatnil svoje právo a požiadal zamestnávateľa žalobkyne o realizáciu zrážok zo mzdy písomným podaním zo dňa 11.06.2015, pričom zrážky boli vykonávané, o čom svedčí aj stanovisko veriteľa k zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 17.09.2015, kde rozpísal, že jednotlivé zrážky zo mzdy, platby na úhrady úveru sa realizovali aj prostredníctvom zamestnávateľa žalobkyne - R. I.. Bez určenia neplatnosti dohody by právne postavenie žalobkyne ako dlžníčky bolo neisté a súčasne by bolo ohrozené právo žalobkyne na disponovanie so svojou mzdou, a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal ďalším nárokom žalobkyne, ktorý uplatnila zmenou žaloby na pojednávaní dňa 30.05.2017, keď žiadala, aby súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňu sumu vo výške 403,52 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 403,52 eura od 4. dňa po doručení tejto žaloby žalovanému až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Na pojednávaní dňa 05.10.2017 žalobkyňa opätovne zmenila žalobu, túto rozšírila a žiadala, aby súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyňu sumu vo výške 445,41 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 4. dňa po doručení žaloby v tejto veci žalovanému. Žaloba v časti zmeny žaloby o uplatnenie nároku na zaplatenie 445,41 eura bola doručená žalovanému dňa 18.10.2017. Žalobkyňa pri uplatnení nároku o zaplatenie sumy vo výške 445,41 eura dôvodila tým, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX je bezúročná a bez poplatkov, lebo je nesprávne uvedená RPMN, nie je v predmetnom úvere uvedená výška splátok, istiny a úrokov a tiež predmetná úverová zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru.

10. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že strany sporu dňa 16.01.2014 uzatvorili písomnú zmluvu o úvere pod č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ sa zaviazal žalobkyňu ako dlžníčke poskytnúť úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť veriteľovi v mesačných splátkach po 80,37 eura v počte 42 splátok. Z prehľadu splácania úveru pod č. XXXXXXXXXX, ktorý súdu predložil žalovaný, je zrejmé, že žalobkyňa na úver zaplatila dňa 25.02.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 02.04.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 29.04.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 27.05.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 03.07.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 30.07.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 04.09.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 30.09.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 04.11.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 04.12.2014 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 05.01.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 06.02.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 02.03.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 02.04.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 06.05.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 02.07.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa 04.08.2015 sumu vo výške 80,37 eura, dňa

11.09.2015, dňa 02.10.2015, 03.11.2015, 02.12.2015 sumu vo výške po 80,37 eura a dňa 12.12.2016 sumu vo výške 41,89 eura. Žalobkyňa celkom na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX zaplatila žalovanému 1.729,66 eura.

11. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere pod č. XXXXXXXXXXXX dňa 16.01.2014 konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, lebo z jeho výpisu z Obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti žalovaného je okrem iného aj poskytovanie úverov. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu o úvere ako spotrebiteľ, keďže je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Pri zákonom posudzovaní danej veci súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe uzavretej zmluvy dňa 16.01.2014 je občiansko-právnym vzťahom a je potrebné naň aplikovať ustanovenia tohto zákona, a to bez ohľadu na argumenty uvádzané žalovaným, pre ktoré by mal súd posudzovať tento vzťah ako obchodno-právny podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

12.1. Zmluva je síce absolútnym obchodom, a preto je nutné na ňu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, pričom prednosť majú pri spotrebiteľoch osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právny vzťah posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorá úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre žalobkyňu ako spotrebiteľa výhodnejšia. Vyslovený názor o povinnosti aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ustanovenia Občianskeho zákonníka v zmysle § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, je v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015.

12.2. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy v ust. § 9 ods. 2 písm. f) uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pod písm. j) § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí tiež spotrebiteľský úver obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve uzavretej medzi stranami sporu absentuje jednak doba trvania o spotrebiteľskom úvere, uvádza sa tam len počet splátok 42 a tiež absentuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Úverová zmluva neobsahuje identickú RPMN, nakoľko v údajoch o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, avšak v údajoch o schválenom revolvingovom úvere v eurách sa uvádza predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ktorá je vyššia ako sa uvádzalo v bode 5, a preto aj z tohto dôvodu zmluva o úvere je neplatná. V dôsledku týchto absencií v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona č. 129/2010 Z. z. je daný úver bezúročný a bez poplatkov.

12.3. Z prehľadu platieb, ktorý zaslal súdu žalovaný je zrejmé, že žalobkyňa zaplatila žalovanému v období od 25.02.2014 k zmluve o úvere pod č. XXXXXXXXXXXX do 12.12.2016 vrátane sumu vo výške 1.729,66 eura. Žalovaný poskytol žalobkyni úver v celkovej výške 1.284,25 eura dňa 16.01.2014, čo vyplýva zo stanoviska žalovaného zo dňa 06.06.2016 (čl. 108). Vzhľadom k tomu, že súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, je rozdiel medzi poskytnutým plnením žalovaným a platbami žalobkyne vo výške 445,41 eura. To znamená, že žalobkyňa zaplatila na úver XXXXXXXXXXXX viac o 445,41 eura, než ako jej bol poskytnutý.

13.1. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 25.10.2017 uplatnil v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 445,41 eura námietku premlčania. Uviedol, že za predpokladu, že by bolo možné tvrdeniam žalobkyne prisúdiť nejakú relevanciu, tak by uplatnený nárok bol premlčaný z dôvodu uplynutia premlčacej doby.

13.2. Z prehľadu splácania predloženého žalovaným je zrejmé, že žalobkyňa plnila žalovanému z titulu úveru dňa 25.02.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 02.04.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 29.04.2014 vo výške 80,37 eura a dňa 27.05.2014 sumu vo výške 80,37 eura (80,37 eura x 4 = 321,48 eura). Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa dňa 30.05.2017 si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške

403,52 eura v podaní spísanom dňa 29.05.2017, ktoré krátkou cestou na pojednávaní dňa 30.05.2017 doručila do spisu, je celkom zrejmé, že uplynula v tejto časti nároku žalobkyni subjektívna aj objektívna premlčacia lehota, a preto žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti o zaplatenie 321,48 eura. Dôvodnosť vznesenej námietky premlčania žalovaným mal za následok zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie 321,48 eura. Vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 123,93 eura je dôvodný, a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel. Vzhľadom k tomu, že úver považoval súd za bezúročný a bez poplatkov, je povinný žalovaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, ktoré nie je premlčané, v rozsahu 123,93 eura, pretože v tejto časti žalobkyňa plnila, hoci od počiatku neexistoval právny dôvod, pretože úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

13.3. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, a preto súd priznal žalobkyni 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 123,93 eura od 23.10.2017, lebo žalobkyňa si uplatnila 5 % ročný úrok z omeškania od 4. dňa po doručení žaloby žalovanému. Žaloba v časti nároku o zaplatenie 445,41 eura bola žalovanému doručená dňa 18.10.2017 (18.10.2017 + 4 dni = 22.10.2017), preto súd priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po 22.10.2017, t. j. od 23.10.2017. Žalobkyňa si uplatnila zákonný ročný úrok z omeškania v súlade s ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

14.1. Zistený skutkový stav vo veci samej posúdil prvoinštančný súd podľa § 34, § 37 ods. 1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1, 2, § 456 vetá prvá, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 4 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (platného a účinného od 10.06.2013 do 31.01.2014). O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd s poukazom na ust. § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1, 2 a keďže žalobkyňa mala v časti uplatneného nároku o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy plný úspech, má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14.2. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 445,41 eura, ktorého sa žalobkyňa domáhala v tomto súdnom konaní, mala úspech v časti o zaplatenie 123,93 eura, neúspech mala v časti o zaplatenie 321,48 eura. Úspech žalobkyne v časti o zaplatenie 123,93 eura predstavuje v percentuálnom vyjadrení úspešnosť v rozsahu 27,82 % a neúspech v časti o zaplatenie 321,48 eura, predstavuje neúspešnosť v percentuálnom vyjadrení v rozsahu 72,24 %, preto celkový úspech žalovaného v časti o zaplatenie sumy vo výške 445,41 eura je v rozsahu 44,36 % (72,24 % - 27,82 % = 44,36 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

15.1. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa aj žalovaný.

15.2. Žalobkyňa podala odvolanie proti výroku III. rozsudku, ktorým súd žalobu v časti zamietol a proti výroku V. rozsudku, ktorým žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 44,36 %. Odvolanie odôvodnila s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16.1. Poukazujúc na právne posúdenie premlčania v bode 66 a 67 rozsudku konštatovala, že uvedenou úvahou súd priamo poprel princíp ochrany spotrebiteľa, zmysel a účel celej kogentnej právnej úpravy, ktorý sleduje práve ochranu spotrebiteľa vstupujúceho do zmluvného vzťahu, kde je slabšou zmluvnou stranou v dôsledku vopred pripravenej, žalovaným koncipovanej formulárovej zmluvy a kedy úlohou súdu je vyrovnať tento nerovnovážny stav s poukazom na to, že práve podnikateľ dlhodobu poskytujúci spotrebiteľské úvery, ktorého formulárove zmluvy sú opakovane vyhlasované za neplatné, rozporné so zákonom, v obsahu ktorých sa opakovane nachádzali a nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky súdmi opakovane vyhlásené za neplatné.

16.2. Pritom z argumentácie žalobcu v tejto veci, z desiatok súdnych rozhodnutí na ktoré poukázal a aj zo samotného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že žalovaný vyhotovuje formulárové zmluvy uzatvárané so svojimi klientmi práve tak, aby sa na nich obohatil viac, ako to zákon umožňuje (a len z tohto dôvodu nezákonnosti následne môže nastúpiť sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti - avšak len vo veciach, ktoré sa dostanú na súd, čo je niekoľko percent z celého množstva nezákonne uzatvorených zmlúv - s čím samozrejme žalovaný počíta ako s únosným rizikom spojeným s nezákonnosťou jeho zmlúv). Teda úvaha súdu o tom, že úmysel žalovaného neexistoval, pretože žalovaný chcel predsa zarobiť, je veľmi zmätočná.

16.3. Závery súdu o tom, že žalobkyňou požadované bezdôvodné obohatenie je premlčané v objektívnej i subjektívnej lehote je nesprávne a zmätočné. Žalobkyňa má za to, že rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, je v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním v priebehu konania a záver súdu o tom, že plnenie v časti 321,48 EUR je premlčané, a preto súd žalobu v uvedenej časti zamietla, je zjavne nesprávny a nepreskúmateľný. „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS14/07).

17.1. K nesprávnemu právnemu posúdeniu súdu žalobkyňa poukázala na to, že z prehľadu prijatých platieb, ktoré žalovaný v konaní predložil vyplýva, že žalobkyňa na zmluvu uhradila celkom 21 splátok vo výške 80,37 EUR, čo v súčine predstavuje sumu 1.687,77 EUR a poslednú splátku dňa 12.12.2016 vo výške 41,89 EUR, teda vcelku 1.729,66 EUR. Vzhľadom, k tomu, že sporná Zmluva je bezúročná a bez poplatkov sa plnenie žalobkyne započíta najprv na istinu - poskytnutý úver vo výške 1.284,25 EUR a po započítaní výslednou je suma, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie získané žalovaným na úkor žalobkyne. Keďže žalobkyňa žiadala vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 445,41 EUR v prvom rade je potrebné vychádzať z objektívnych skutočností, ktorými sú jednotlivé dátumy - určený čas jednotlivých plnení žalobkyňou. Z výpisu prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa platbami do dňa 02.07.2015 splácala istinu žalovaným poskytnutého úveru (16 x 80,37 EUR = 1.285,92 EUR), teda suma 445,41 EUR, ktorý nárok si žalobkyňa uplatnila v podaní krátkou cestou na pojednávaní dňa 30.05.2017 doručené do spisu, bol uplatnený včas v objektívnej i subjektívnej lehote.

17.2. Žalobkyni celkom zjavne v čase uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplynula ani objektívna lehota, pretože táto začala plynúť až splátkou (zrážkou zo mzdy) zo dňa 04.08.2015 (pričom posledná splátka bola žalobkyňou uhradená dňa 12.12.2016), a ak si žalobkyňa uplatnila dňa 30.05.2017 nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je zjavné, že si právo uplatnila včas.

17.3. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, na základe čoho (aké dôkazy boli žalovaným predložené, prípadne navrhnuté) súd dospel k záveru, že žalobkyni uplynula i subjektívna lehota. V konaní nebola preukázaná a ani skúmaná vedomosť žalobkyne o tom, či a kedy sa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor obohatil a v akej výške a či ide o časový úsek - viac ako dva roky pred uplatnením nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd však mal za to, že námietka žalovaného o premlčaní je dôvodná, nevysvetlil však v čom dôvodnosť spočívala, a teda nie je zrejmé, na základe čoho súd dospel k uvedenému záveru. Súd len formálne poukázal na prvé tri splátky žalobkyne po poskytnutí úveru a tým mal preukázané premlčanie.

18.1. Podľa Ústavného súdu SR „Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 243/07). Ústavný súd SR uvádza: „Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy)...“ (IV. ÚS 123/08, IV. ÚS 313/08).

18.2. Námietku premlčania žalovaného bolo potrebné vyhodnotiť ako účelovú. Žalobkyňa tvrdí, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania rozhodujúcich skutočností relevantných z hľadiska začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. K posúdeniu existencie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení žalobkyňa uviedla, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok

viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že žalobca musel nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by žalobca mohol skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa to mohol dozvedieť alebo mal dozvedieť, ak by vynaložil potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR, napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013.

18.3. Na to, aby sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyplývajúca zo zákona. V tomto prípade je nadobudnutie skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vadnosti jeho zmluvy o úvere jednou z podstatných okolností o ktorých sa musí dozvedieť, aby bola naplnená subjektívna stránka jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení; následne už právna kvalifikácia plnenia na účet tretej osoby (žalovaného) nie je žiadnym spôsobom významná, a to aj v prípade, ak by spotrebiteľ nevedel o tom, že takéto plnenie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie.

19. K posúdeniu skutočnej vedomosti s prihliadnutím na znalosť právnej kvalifikácie odvolateľka poznamenala, že z judikatúry niektorých súdov vyplýva, že pri požiadavke na skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie. Zmyslom tohto argumentu je relevantne obhájiť skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť momentom, kedy sa oprávnená osoba skutočne dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jej práva na súde.

20.1. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa; teda v žiadnom prípade nejde o pokus o automatizáciu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ako je to prezentované pri spotrebiteľských vzťahoch najmä zo strany poskytovateľov úverov a následne bez ďalšieho aj nesprávne prevzaté niektorými súdmi.

20.2. Pri posúdení plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je bez významu ani určenie toho, či v konkrétnom prípade ide o plnenie získané bez právneho dôvodu, alebo o plnenie získané z neplatného právneho úkonu. V tomto prípade jednoznačne na začiatku existoval právny dôvod plnenia, ktorým je samotná písomná zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca plnil svoje povinnosti (ako mu vyplývajú zo zmluvy). Vzhľadom na uvedené teda nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení získanom bez právneho dôvodu (keďže právny dôvod existuje a je ním zmluva). Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku pod sp. zn. 4 Cdo 237/2005 „O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od počiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť, a zároveň právo na poskytnuté plnenie.“ Pritom v prípade bezdôvodného obohatenia získaného z neplatného právneho úkonu je absolútnou nevyhnutnosťou a štandardným postupom potvrdeným zo strany najvyšších súdnych autorít posudzovanie momentu, kedy sa oprávnený subjekt (žalobca) reálne o vadnosti úkonu (ako skutočnosti rozhodnej pre vznik bezdôvodného obohatenia) dozvedel.... V tejto súvislosti je poukázala na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ČR, ktorý sa obdobnou situáciou zaoberal v konaní pod sp. zn. 25 Cdo 3306/2007. Rovnako postupujú v rôznych prípadoch aj desiatky ďalších súdov, a to napríklad NS SR, sp. zn. 5 Cdo 121/2009 alebo Krajský súd Prešov, sp. zn. 19Co/254/2014 alebo Krajský súd Bratislava, sp. zn. 8Co/256/2013 alebo Najvyšší súd SR, sp. zn. 4 Obdo/34/2008 NS SR a ďalšie.

21.1. Konštatovala, že celá argumentácia žalovaného je založená výlučne na predpoklade, že neznalosť zákona neospravedlňuje, resp. znalosť zákona sa u každého subjektu automaticky predpokladá. Pri vstupe a posúdení spotrebiteľského prvku v rámci tejto argumentácie by sme ale dospeli k záveru, že takýto postup pri spotrebiteľských veciach nie je možné použiť, keďže bol prekonaný v rámci rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

21.2. V tejto súvislosti je zásadným faktom existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorý bol vyslovený v mnohých rozhodnutiach a podľa ktorého zásada vigilantius iura scripta sunt (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu

princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (Najvyšší súd SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, 5 MCdo 50/2012, 5MCdo/11/2012, 6 Cdo 1/2012, 2 MCdo 1/2012, 6 M Cdo 9/2012, 5 M Cdo 2/2012 a Ústavný súd SR sp. zn. I. ÚS 258/2015, III. ÚS 515/2015, III. ÚS 620/2015-12 a mnohé ďalšie).

22.1. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodovaciu prax zväčša Okresného súdu Prešov, žalobkyňa ju považuje za nepoužiteľnú z viacerých dôvodov. Pri zisťovaní na informačnom centre Okresného súdu Prešov bolo totiž zistené, že všetky rozsudky, na ktoré žalovaný odkazuje (na niektoré duplicitne) nie sú právoplatné. Odhliadnuc od uvedeného, tieto rozsudky sú absolútne nepoužiteľné, pretože podstatou okamihu plynutia subjektívnej premlčacej doby sú subjektívne vedomosti a skúsenosti konkrétne osoby, ktoré v žiadnom prípade nemožno paušalizovať. Takýto výklad súdov je prakticky neudržateľný, pretože nie každý spotrebiteľ má rovnaké vedomosti a skúsenosti, ale aj vníma okolnosti vonkajšieho sveta inak. Automatizovať začiatok plynutia premlčacej doby možno v prípade objektívnej premlčacej doby, lebo jej začiatok je v každom prípade rovnaký. To sa však nedá povedať o plynutí subjektívnej premlčacej doby, pretože tá sa musí skúmať v každom jednotlivom prípade individuálne, a to s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti.

22.2. Žalobkyňa poukazuje v prvom rade na skutočnosť, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na dátum splatnosti tak, ako je tomu v prípade začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto sa obohatil (Rozsudok NS ČR z 30. 1. 2001, sp. zn. 25 Cdo 968/1999). V druhom rade, po preštudovaní väčšiny z rozhodnutí, na ktoré odkazoval žalovaný je možné konštatovať, že tieto riešili zásadne odlišné skutkové a právne situácie, kedy bolo použitie argumentu „právna kvalifikácia nie je dôležitá“ skutočne namieste a zároveň nebol popretý základný zmysel plynutia subjektívnej premlčacej doby.

23.1. Žalobkyňa konštatovala, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočností, ktoré sú mu na prospech (premlčanie nároku). Námietka premlčania je tak len formálna, žalovaný nepredložil jediný dôkaz o vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia (práve naopak, zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že túto vedomosť nemal) a dokonca ani len neoznačil žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení. Žalovaný teda len predpokladá, že by žalobca mohol mať tieto vedomosti, pričom len ich predpoklad nie je dostatočný na vyslovenie záveru, že by mala začať plynúť subjektívna premlčacia doba, čo podporuje i žalovaným citovaná judikatúra.

23.2. Záverom odvolateľka poukázala na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov v roku 2018 (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 25Co/75/2017, rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 7Csp/144/2017, alebo rozhodnutie Okresného súdu Čadca zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 5C/31/2017). Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V prípade, ak bude mať odvolací súd za to, že nie sú splnené podmienky v zmysle ust. § 387 ani ust. § 389 ods. 1 CSP navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania (ktorých náhradu si týmto žalobca uplatňuje).

24.1. Žalovaný podal odvolanie proti výrokom II. a V. napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v napádanom rozsudku vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX neobsahuje termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Žalovaný napáda záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti a tiež to, že v dôsledku tejto skutočnosti by úver mal byť bezúročný a bez poplatkov.

24.2. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku

z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín.

24.3. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok 2. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov.

24.4. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, -spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

25.1. Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný napáda rozsudok, lebo predmetné rozhodnutie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach. Údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z článku 9. ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorých Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú ... Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dovodzovať záver o bezúročnosti úveru.

25.2. Podstatné v tejto otázke je totiž nielen znenie vnútroštátneho práva (v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z.z.), ale aj znenie úniijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom konformného výkladu plnú účinnosť úniijného práva. Najvyšší súd SR v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ Uvedené žalovaný uvádza z dôvodu, že ide o princíp/spôsob, ktorý je potrebné rešpektovať pri výklade vnútroštátneho zákona.

26.1. Ohľadne dôsledku v podobe bezúročnosti úveru Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

26.2. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Na základe toho žalovaný tvrdí, že záver súdu vyvodzujúci bezúročnosť úveru je nesprávny aj po právnej stránke.

27.1. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmluve sa uvádza v bode 5 údaj o predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu v hodnote 63,32 % a v bode 6 údaj o RPMN po poskytnutí revolvingu v hodnote 70,01 %, a preto má byť zmluva neplatná. V napádanom rozsudku konajúci súd neuviedol žiadny dôvod (skutkový a ani právny), pre ktorý by zmluva mala byť neplatnou. Hodnota RPMN po poskytnutí revolvingu sa dá určiť až vtedy, ak takýto nárok podľa zmluvy vznikne (na rozdiel od RPMN úveru, kedy sa tento údaj dá vypočítať v čase uzavretia zmluvy). Žalovaný preto tvrdí, že súdom uvádzaný dôvod neplatnosti zmluvy (hoci na inom mieste rozsudku sa uvádza tvrdenie o bezúročnosti úveru), nie je zákonným dôvodom pre uvedený záver.

27.2. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti o zaplatenie 123,93 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 23.10. 2017 do zaplatenia a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia

v plnom rozsahu. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

28.1. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, v ktorom argumentoval nesprávnosťou záveru súdu o tom, že RPMN je v zmluve uvedená nezrozumiteľným a nejasným spôsobom, v rôznych výškach, na základe čoho súd nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvného vzťahu, poznamenala, že v čase, keď zmluvu podpisovala, táto bola iba žiadosťou, preto je rozhodnutie súdu správne, ak konštatoval, že predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu, pričom dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsensu zmluvných strán. Žiadosť dlžníka je iba návrhom na uzavretie zmluvy, teda v zmysle platnej právnej úpravy a koncepcie zmluvnej koncentrácie a to za predpokladu, že je takýto návrh v jeho nezmenenej podobe akceptovaný i druhou zmluvnou stranou - veriteľov zostávajú zákonom predpokladané účinky. Zmluva sa stáva v spojení s ostatnou podmienkou zmluvného dojednanja platnou a účinnou. V danom prípade uvedené splnené nebolo pre rozdielne výšky RPMN.

28.2. RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy. Pokiaľ ide o požiadavku zákona, že údaj o RPMN sa určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, z hľadiska kontraktačného procesu je nutné túto požiadavku vykladať tak, že ide o konsenzus obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy; Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné.

28.3. Pokiaľ žalovaný namietá, že nie je možné hovoriť o tom, že nebol konsenzus k náležitosti o RPMN, nakoľko údaj o RPMN sa určuje aj s ohľadom na schválený úver a na základe údajov úveru. Tie mali byť totožné, teda medzi bodom 5 a 6 nemal byť v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN žiadny rozdiel. Žalovaný však sám poukazuje, že v bode 5 je iný údaj ako v bode 6. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Tieto údaje nie sú totožné a nepochybne sú mátauce pre osobu, ktorá nemá potrebné odborné znalosti. Takéto údaje sú pre spotrebiteľa zavádzajúce...“ V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na viacero rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/206/2016, sp. zn. 13Co/1269/2014, sp. zn. 14Co/1125/2014, sp. zn. 15Co/70/2015, sp. zn. 13Co/84/2015, sp. zn. 13Co/112/2015, sp. zn. 17Co/153/2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/685/2014 z dňa 23.4.2015 či Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/623/2014.

29.1. Konštatovala, že v danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN. Z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, ktorá skutočnosť spochybnená nebola, vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu na uzavretie zmluvy, ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná. Podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade okresný súd správne aplikoval ust. § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola v prejednávanej veci nepochybne uvedená v akceptácii odchyľne ako v návrhu na uzavretie zmluvy, a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety citovaného ust. § 44 ods. 2 a to, že prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy. O takýto prípad v preskúmvanej veci nešlo. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, ak zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver tak, ako správne konštatoval okresný súd, treba považovať za úver poskytnutý bez poplatkov.

29.2. K termínu konečnej splatnosti poznamenala, že považuje záver súdu o tom, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti za správny a súladný s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uzatvorenia Zmluvy. V zmluve zjavne nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedené potvrdzuje aj rozhodovacia prax

slovenských súdov a následný doplňujúci výklad žalovaného uvedenej podstatnej náležitosti nemôže uvedený zhojiť nedostatok. Veriteľ bol povinný špecifikovať konečnú splatnosť konkrétnym dátumom, pretože spotrebiteľ už pri podpise zmluvy musí byť informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve časovo (dátumovo) špecifikoval konečnú splatnosť úveru, a to na základe vstupných údajov, ktorými sú: dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok. Navyše, v danom prípade podľa názoru okresného súdu nie je jednoznačne určený ani termín splatnosti prvej splátky.

29.3. K argumentácii žalovaného s ťažiskom na zmluvné dojednania k zmluve, žalobkyňa uviedla, pokiaľ ide o Zmluvné dojednania ako súčasť Zmluvy a ich závažnosť pre spotrebiteľa - žalobkyňu, že i judikatúra slovenských súdov zastáva jednoznačné stanovisko a je ustálená. Pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo VOP (alebo Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o.), tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, a preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je treba, aby takéto VOP boli účastníkmi zmluvného vzťahu aj podpísané.

30.1. V prejednávanej veci Zmluvné dojednanie Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. neboli zmluvnými stranami osobitne podpísané, a preto sa nestali súčasťou zmluvy Celkom zjavne ide o formulárové tlačivo a obsah Zmluvných dojednaní nemožno brať do úvahy už len z dôvodu, že sú napísané neprimerane drobným, nahusteným písmom, voľným okom je ich text nečitateľný už vzhľadom na túto samotnú okolnosť nie je možné sa s nimi oboznámiť, a preto sú neprijateľné a neplatné. Spotrebiteľ sa môže domnievať (postačí hrozba takéhoto rizika), že menšie písmo obsahuje text, ktorému nemusí pripisovať až tak dôležitý význam. V spojení s úplne miniatúrnym písmom, pri čítaní ktorého sa stráca orientácia a vyžadujú sa pomôcky (lupa, pravítko a pod.), práve menšie písmo môže spotrebiteľa odradiť od sústredenia sa pri uzatváraní zmluvy.

30.2. Zmluvné strany musia s týmito zmluvnými dojednaniaми vyjadriť súhlas, a na to, aby boli pre zmluvné strany záväzné, zákon vyžaduje, aby boli stranám uzatvárajúcim zmluvu známe, alebo aby boli priložené k návrhu zmluvy. Zmluvné dojednania neboli podpísané žalobcom. Je teda zrejmé, že nespĺňajú náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, teda že by došlo k podpisu uvedených Zmluvných dojednaní spoločnosti obidvoma účastníkmi. Žalobca sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu o tom, že Zmluva neobsahuje zákonom požadované podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere konkrétne termín konečnej splatnosti, čo obsahuje až „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere, ktoré je len jednostranným právnym úkonom veriteľa (žalovaného), nie zmluvou.

30.3. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu, v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovanom napadnutom rozsahu, žalobca považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Na základe vyššie uvedených skutočností, žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolania žalobcu.

31.1. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len "CSP") po zistení, že odvolania boli podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 CSP), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o čiastočnom vyhovení žaloby (výrok II.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

31.2. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne proti výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšku a výroku V. o náhrade trov konania, dospel odvolací súd k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zmenu, preto v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b/ zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31.3. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu nebol výrok I. napadnutého rozsudku o povinnosti žalovaného zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014, ani výrok IV. napadnutého rozsudku o tom, že žalobkyňa má nárok v časti žaloby o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, pretože tieto výroky rozsudku neboli napadnuté odvolaním.

32.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 187 ods. 2 CSP).

33. Konceptia zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP vychádza zo situácie, že ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, v takom prípade nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia.

34. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti výroku II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 123,93 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 23.10.2017 až do zaplatenia, t. j. od štvrtého dňa po doručení žaloby v tejto veci žalovanému, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie ohľadne tohto výroku rozsudku správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia sú postačujúce aj pre odvolací súd, správne tiež aplikoval právne predpisy, vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia rozsudku súdu prvej inštancie uvedenými v jeho odôvodnení.

35. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

36.1. Na margo vecnej správnosti II. výroku napadnutého rozsudku odvolací súd iba dodáva, že splatnosť úveru poskytnutého vo výške 1500 EUR v Zmluve o revolvingovom úvere, číslo zmluvy (VS) :XXXXXXXXXX zo dňa 16.01.2014 uvedená len v počte 42 splátok, pričom mesačná splátka (vrátane úrokov) bola uvedená v sume 80,37 EUR, bez údajov o splatnosti prvej splátky a splatnosti poslednej splátky, nemôže nahradiť náležitosť vymedzenú v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, účinného v čase uzavretia predmetnej Zmluvy, zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

36.2. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/, y/.

36.3. Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy musela uzavretá zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 citovaného zákona, má to za následok, že predmetný úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V danej veci súd prvej inštancie okrem nedostatku, t. j. rozdielnosti údajov o predpokladanej RPMN po poskytnutí úveru v rozsahu 63,32% a v údajoch

o schválenom revolvingovom úvere v rozsahu 70,01 % konštatoval aj absenciu ďalšej obligatórnej náležitosti, a to konečnej splatnosti úveru (doby trvania úveru). Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom vysloveným súdom prvej inštancie o tom, že splatnosť úveru uvedená len v závislosti od počtu splátok, t. j. 42 mesiacov, bez údajov o splatnosti prvej splátky a splatnosti poslednej splátky, nemôže nahradiť náležitosť vymedzenú v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, v zmysle ktorého Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ totiž musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, teda od kedy (termín splatnosti 1. splátky), v akej výške a ako dlho (termín splatnosti poslednej splátky úveru) je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru výške, je potrebné ho vykladať tak, že sa tým ustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu k termínu prvej a termínu končenej splátky úveru. Z dokazovania vyplýva, že žalobkyňa podpísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru dňa 11.1.2014, t. j. skôr ako žalovaný, ktorý schválil revolvingový úver dňa 16.1.2014, teda v čase, kedy žalobkyňa podpisovala svoju žiadosť nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Údaj o termíne splatnosti prvej splátky, z ktorého by v spojení s údajom o tom, že úver má byť splatený v 42 mesačných splátkach bolo možné vyvodiť termín konečnej splatnosti úveru a konkrétne termíny následných splátok nijako nevyplýva zo samotnej zmluvy, resp. Zmluvných dojednaní.

37. Oznámenie o schválení úveru žiadateľovi úveru (dlžníkovi - žalobkyni ako spotrebiteľovi v tejto veci) je jednostranný právny úkon dodávateľa (žalovaného ako poskytovateľa úveru), nie je podpísané žalobkyňou, takže je právne relevantné to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Údaj o konečnej splatnosti úveru možno považovať len vtedy za súladný so zákonom, v danom prípade s ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, ak spotrebiteľ má vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy súhlasí so zmluvou a na znak súhlasu ju podpisuje, čím vyjadruje svoju vôľu byť zmluvou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o rozdielnosti údajov o RPMN v žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere, ako aj v absencii údajov o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne preto správne rozhodol, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16.01.2014 č. XXXXXXXXXXXX je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený záver súdu prvej inštancie mal potom za následok, že odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 123,93 EUR s príslušenstvom nebolo dôvodné, preto v časti II. výroku rozsudku odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

38.1. Žalobkyňa podala odvolanie proti výroku III. rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti závislému V. výroku rozsudku prvoinštančného súdu o náhrade trov konania.

38.2. Podľa § 22 súd prvej inštancie po svojom rozhodnutí, že revolvingový úvere je bezúročný a bez poplatkov sa zaoberal nárokom žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 445,41 eura a námietkou premlčania, ktorú uplatnil žalovaný voči uvedenému nároku žalobkyne. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa zaplatila žalovanému na úverovú zmluvu 1.729,66 eura, pričom v bode 60 odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádzal aj konkrétne dátumy a výšku jednotlivých splátok od zaplataenia prvej splátky dňa 25.02.2014 v sume 80,37 eura až do zaplataenia ostatnej splátky v takej istej sume 80,37 eura dňa 02.12.2015 a zaplataenia poslednej splátky dňa 12.12.2016 v sume 41,89 eura.

38.3. V bode 67 odôvodnenia rozsudku však súd prvej inštancie uvádza, že žalobkyňa podľa prehľadu splácania predloženého žalovaným plnila žalovanému z titulu úveru dňa 25.02.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 02.04.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 29.04.2014 vo výške 80,37 eura a dňa 27.05.2017 sumu vo výške 80,37 eura (80,37 eura x 4 = 321,48 eura). Ďalej uviedol: „Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa dňa 30.05.2017 si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 403,52 eura v podaní spísanom dňa 29.05.2017, ktoré krátkou cestou na pojednávaní dňa 30.05.2017 doručila do spisu, je celkom zrejmé, že uplynula v tejto časti nároku žalobkyni subjektívna aj objektívna premlčacia

lehota , a preto žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti o zaplatenie 321,48 eura. Dôvodnosť vznesenej námietky premlčania žalovaným mal za následok zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie 321,48 eura Vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 123,93 eura je dôvodný, a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel. Vzhľadom k tomu, že úver považoval súd za bezúročný a bez poplatkov, je povinný žalovaný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie, ktoré nie je premlčané, v rozsahu 123,93 eura, pretože v tejto časti žalobkyňa plnila, hoci od počiatku neexistoval právny dôvod, pretože úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov“.

39.1. Záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným a o tom, že žalobkyňi uplynula subjektívna i objektívna premlčacia lehota (správne premlčacia doba - pozn. odvolacieho súdu) je nepreskúmateľný a zmätočný, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výroku pod bodom III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a od rozhodnutia vo veci samej závislom výroku pod bodom V. o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39.2. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

39.3. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

40.1. Odvolací súd sa zaoberal ako prvou uplatnenou námietkou nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby, ktorou podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca namietal, že prvoinštančný súd nesprávne a právne zmätočne a v rozpore s vykonaným dokazovaním posúdil, že žalobkyňou požadované bezdôvodné obohatenie ohľadom požadovanej sumy 321,48 EUR je premlčané v objektívnej i subjektívnej lehote.

40.2. Odvolací súd poznamenáva, že nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia.

41.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

41.2. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

42.1. Z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa rozšírením žaloby zo dňa 29.05.2017, doručeným prvoinštančnému súdu na pojednávaní dňa 30.05.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 403,52 eura s 5 % úrokom z omeškania

od 4. dňa po doručení žaloby žalovanému. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.05.2017, č. k. 13C/390/2015-113 pripustil zmenu žaloby. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 5.10.2017 rozšírila žalobu 41,98 eura, keď sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 445,41 eura s 5 % úrokom z omeškania od 4. dňa po doručení žaloby žalovanému a súd prvej inštancie takúto zmenu žaloby pripustil.

42.2. Ak súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaný sa podľa zmluvy o úvere zo dňa 16.01.2014 č. XXXXXXXXXXXX zaviazal poskytnúť úver vo výške 1500 eur, avšak v skutočnosti jej poskytol úver vo výške 1284,25 eura a tento úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobkyňa zaplatila žalovanému v období od 25.02.2014 do 12.12.2016 (zrejme 12.12.2015 - pozri č. I. 117, kde je uvedené, že 12.12.2015 žalobkyňa zaplatila 41,89 eura) sumu 1729,66 eura, potom rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru zo strany žalovaného žalobkyne a sumou súčtu splátok úveru zo strany žalobkyne predstavuje sumu 445,41 eura, ktorú žalobkyňa požadovala vydať od žalovaného.

43.1. Súd prvej inštancie žiadnym rozumným spôsobom nevysvetlil, prečo v bode 67 odôvodnenia rozsudku uviedol, že ak žalobkyňa plnila žalovanému z titulu úveru dňa 25.02.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 02.04.2014 vo výške 80,37 eura, dňa 29.04.2014 vo výške 80,37 eura a dňa 27.05.2014 vo výške 80,37 eura ($80,37 \times 4 = 321,48$ eura) a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnila dňa 30.05.2017 vo výške 403,52 eura, žalovaný dôvodne vzniesol námietku premĺčania v časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti o zaplatenie 321,48 eura.

43.2. Tento záver súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a zmätočný, pretože suma 321,48 eura, pozostávajúca podľa prvoinštančného súdu z prvých štyroch splátok žalobkyne, v skutočnosti nebola žalobkyňou uplatnená z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže žalobkyňa bezdôvodné obohatenie v sume 445,41 eura odôvodňovala „bezdôvodným zaplatením“ 5 splátok úveru po 80,37 eura v dňoch 4.8.2015, 11.9.2015, 2.10.2015, 3.11.2015, 2.12.2015 a splátky 41,89 eura dňa 12.12.2015 / $(5 \times 80,37) + 41,89$ / , ktorá suma bola zaplatená žalovanému nad rámec poskytnutého úveru v sume 1284,25 eura. Ak teda žalobkyňa sa proti žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 403,52 eura zmenou - rozšírením žaloby na pojednávaní dňa 30.05.2017 a následne na pojednávaní dňa 5.10.2017 rozšírila žalobu o ďalších 41,98 eura, spolu sa teda domáhala zaplatenia sumy 445,41 eura, potom z uvedeného vyplýva absolútne nesprávny právny záver prvoinštančného súdu o premĺčaní nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 445,41 eura s príslušenstvom. Všetky platby žalobkyne, a to v celom ich rozsahu, bolo potrebné zarátavať na istinu čerpaného úveru a bezdôvodné obohatenie žalovaného vzniklo až vtedy, keď žalobkyňa začala svojimi platbami preplácať istinu čerpaného úveru. Od momentu, kedy žalovaný prijal uvedené platby žalobkyne, vzniklo v rozsahu platieb žalovaným bezdôvodné obohatenie, a od tohto momentu začala plynúť objektívna trojročná premĺčacia doba práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Do dňa uplatnenia práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde tak objektívna premĺčacia doba ohľadne žiadnej z týchto platieb žalobkyne neuplynula. Objektívna premĺčacia doba začala u každej z uvedených šiestich splátok (splátky od 4.8.2015 až po 12.12.2015 vrátane) plynúť až zaplatením splátky.

44.1. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premĺči za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

44.2. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

45. Ako vyplýva z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premĺčuje v premĺčacej dobe, ktorá je tak subjektívna/viazaná na vedomosť oprávneného o bezdôvodnom obohatení a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil - § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ako aj objektívna) viazaná na objektívny okamih vzniku bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premĺčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba a ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premĺči, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premĺčacia doba. Začiatok plynutia objektívnej premĺčacej doby práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, teda okamihom splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť

o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Subjektívna premlčacia doba práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. Môže však začať plynúť neskôr. Jej začiatok plynutia je závislý od vedomosti oprávneného o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. O týchto skutočnostiach sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť týchto okolností.

46. Súd prvej inštancie tiež vôbec neskúmal vedomosť žalobkyne o tom, či ak kedy sa dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil a v akej výške, čo tiež robí jeho rozsudok nepreskúmateľným. Odvolaciemu súdu preto nezostávalo nič iné než rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (teda nad priznanú sumu 123,93 eura s príslušenstvom po sumu 445,41 eura s príslušenstvom) ako aj vo výroku o náhrade trov konania zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

47. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť uplatnenú námietku premlčania zo strany žalovaného a vysporiadať sa aj s námietkami žalobkyne voči premlčaniu a rozhodnúť o zvyšku žaloby žalobkyne a rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 CSP.

48.1. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

48.2. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

49. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).